

Hanghelyet

HÁRMASLELTÁR

G. emlékére

1.

Világokat igazgatsz. Még onnan is. Bogozod a szálakat. Bár némiképp környadozol, nem rendül meg pillanatra sem a bizalmad magadban. Szép vagy. Talán a legszebb, akit valaha ember látott. A Napba persze lehet.

Mindenkiről mindent tudsz. Nyilvánvalóan, hiszen te rendezed a tetteiket. Ha hibáznak, nem a te hibád. Nem jól követték az utasításokat, amiket egyébként nem mondtál vagy nem úgy mondtál. Rosszul értették. Még érteni sem tudnak. Mit tudnak ezek.

Igen, állati klasszul festesz. Bámulatos, hogy még ebben az állapotodban is mindenkinek tetszel. Egy csábító vagy. Megfordulnak utánad. Mágnesként vonzod őket.

De jól látod, nem méltóak a szeretetedre. Egy hibád van. Túl jószágos vagy.

Beszűrődik a tapsvihár utáni csend a koporsódba. Nem szereted a magányt. Hogy kerülhetél ilyen helyzetbe, hogy alattvalóid nincsenek körülötted.

Odakint nem engedted beszűrődni a napfényt. Hűségesen szolgáltad a tragédiáidat, kicsi tragédiám, nekem nősz nagyra, szentem!, tételesen persze nem ismerhette meg ezeket senki. Kerülte. Kerülte a nemtudjukmiket. Vagy mondtál valamit belőle, aztán átalakítottad, aztán az átalakított történet új formát öltött, mindig az éppeni hallgatóság ízlése szerint.

Hallod a tapsot? Ugye remekül behallani? Kedves muzsika számodra, duruzsolás, fájlalnánk, ha tompítanak a falak.

Kicsit bizarr a helyzeted, de hidd el, ki fogod magyarázni. Valahol nyilván várnak, mások talán aggódnak érted, majd elmondod nekik, te bizony szóltál előre, hogy kipróbálsz, az meg, hogy innen nem tért még meg utazó, nem bizonyítja, hogy te nem térsz majd meg.

Nem győzöm hangsúlyozni, jó voltál. Jó apa, jó férj, jó testvér, jó gyerek, jó barát, jó feleség, jó anya. A Mindenség, aki voltál, aki vagy, már bocsáss meg, ha nem üti meg a mércét a kifejezés.

Igen, igazad volt. Mikor marionettfiguráidat összeugrasztottad egymással, a továbbiakban mindőjüket külön egymagad birtokolhattad. Te voltál a Napjuk és a Holdjuk, mit sem kívánhattak jobban, s valljuk meg, központi irányításoddal teljesebb, virágosabb életük lett. Beleköthetnél a szavukba, sértegetheted őket, a tulajdonoddá váltak mindenestül. Ha érdekességed kopott, rögtön megérezted, bábuidd rögvest telefontad a csodálat hazugságindáival. Moccanni nem tudtak tőlük. Lehet, hogy a macska nem, de te képes voltál egyszerre kint és bent fogni egeret.

Hangzavarodtól süketté tettek gyülekezete várakozik. Rád várnak. Mindenki rád. Ha te nem, ki igen.

Féltél, elillan a szenvedés, ezért hogy vigyáztál rá, hűséges hordozója és előállítója voltál. Káoszra káoszt tettél. Minden örvénylett körülötted. Nézzük a szemed. Ránk nézel vele.

Ne aggódj, trendi a hajad. Félünk, nehezedre esik a hajrendezés, pedig mi sem fontosabb az embernek, mint a nettség.

Bizonyhogy lehet mindenkinek tetszeni, hiszen neked sikerült, hát persze hogy lehet. Ügyelni kell, hogy elég szenvedéllyel vedd körül az alattvalókat, s ha az imádatod csokraitól fuldokolnak, a bántás szélesre tárt ablakán beszökő friss levegő is életet ad majd nekik.

Emlékszel, mikor a?

Emlékszel, mikor azt?

Emlékszel a?

Emlékszel?

Emlékszel a zokogására?

Nevetséges persze minden emlék, amelynek nem te vagy a főhőse, a mesélője, ahol a részvét hűsítő homokszemei másokra peregnek.

Nevetséges a fájdalom, ha nem a te fájdalomad.

Ne haragudj, ha pillanatra elálltuk ócska álproblémáinkkal előled a fényt, csak meg akartuk nézni az arcodat. Természetesen most is tökéletes. Nem változtat rajtad az idő. Tényleg, most sem.

Maradunk, mint a voltban, rendíthetetlen szeretetkoldusaid, ha egyszer odavetsz egy együttérző mosolyt, továbbra is örömmel vesszük. Nem tudjuk, mennyi időd lenne még erre, s nem tudjuk, képes lennél-e most már ilyes-

mire, s azt sem, tudsz-e abban az egyszerre szűkülő és táguló térben mással foglalkozni, mint magaddal.

Bocsáss meg, ha majd átfestjük az emlékedet, nekünk tetszőbb színeket használunk majd, nyilván kevesebb feketét, színes lesz, vidám és olykor mulatságos, hogy könnyebb legyen ránézni a portréra. Mennyit fogunk most már együtt nevetni! Szégyenletes persze, hogy megint a könnyebb végét akarjuk megfogni.

Bocsáss meg továbbá a felvarratlan gombjainkért, a félrecsúszott nyak- és egyéb kendőinkért, az eltévesztett köszönéseinkért, minden kitörölt és újraírt sorunkért, és sok-sok elhibázott évünkért, fájó, hogy senkinek sem tudtál velünk büszkélkedni, pedig a viszolygásodra mennyire szeretted a büszkeség álarcát feltenni.

Bocsáss meg, ha nem elég gigantikus a csokor, de hát minden csokornál van gigantikusabb, s neked igazán a leg, az kellene. Hidd el, igyekeztünk. Tudjuk, mindig szeretted a hatalmas, az óriási, az egeket nyaldosó gesztusokat, amik csak veled, csak neked, amiképp éltél-haltál a nagy szavakért, nálad minden túlzófokban mondatott el, az óriás hajnalaidtól az elképesztő estéidig.

Ha meg tudnánk végre szólalni, egy barokkos, mérhetetlenül nyakatekert mondat Möbius-szalagjának útvesztőjébe kerülnénk.

Némaság a hang helyett, de a némaság mi helyett?

Örvénylésed sodrából senki nem tudott kihozni. Némaság a csend helyett, de a némaság?

2.

sajnálom, beleragadtál a hazugságaid légyapírjába. igen, ez a sárga íz itt sajnos csalogató. tudom, undokság ilyesmit ilyenkor felhánytorgatni, de tény, hogy jobban kellett volna vigyáznod. kínos, nem tudnád esetleg az első két lábacska kiszabadítani? talán ha elbeszelnél egy nem átalakított történetet, tán engedne a csapda. nagyjából úgy mondd, ahogy volt, persze tudom, ez lehetetlen, ugyanaz a történet minden résztvevőjének kicsit más, de mondjuk, semmi torzítás, a saját szereped mennybe menesztése, felnagyítása. ki kellene hagynod az emberek összeveszejtését is. mi volna, ha választanál egy napot, amikor semmi különös nem történt, egy átlag napot. ja, hogy neked olyan nem volt? hogy mindegyik nagyszabású volt valamiképp. ez sajtóságos, igen, tudom, kiválasztott vagy, de nem lenne okosabb a lábacskákkal törőd-

nöd, így nem tudsz innen kimászni. várj, keressünk egy reggelt, a reggelek olyan átlagosak szoktak lenni, felkelés, kávé, zuhany, haddnesoroljam. hogy te reggel csak látszólag foglalkozol ezekkel az apróságokkal? hogy közben gondolatban átpörgeted számos ember sorsának homokviharát? értem, nem gond, akkor legyen talán egy vasárnap. mindenki pihen, nyugalom van, alszik a széken a kabát, szunnyadozik a hasadás, még szundít a lapda meg a síp, az erdő, a kirándulás, a jó cukor is aluszik. hogy nincsen jó cukor?, a cukor gyilkos fegyver? igazad van, mint mindig, most is, de legyél méltányos, idézett szerzőnek ennél kellemetlenebb problémái voltak, nem tudott a cukor mérgével foglalkozni. kis naiv, tudatlan költőcske, persze-persze. ismétlem, igazad van, mint mindig, most is. figyelj, viszont mintha közben mélyebbre ragadtak volna a lábacsák. várj csak, úgy tűnik, már mind a nyolc, az alsó szelvény alig látszik, nem próbálnál meg mégis valamit úgy elmondani, ahogy volt? még lehet, hogy vissza lehet csinálni. hogy ne beszéljek hülyeségeket?, hogy ne legyek már olyan naiv és ostoba? de hát ilyen vagyok, ezen nincs mit változtatni, ezek a lábacsák viszont roppantmód kezdenek ragaszkodni a légyapárhoz, lehet, hogy te is felszívódsz benne, nem gondolod, hogy ez méltatlan eltűnés? nem hozzád, nem a te ragyogásodhoz illő? hát hogy fognak ezek után tisztelni? még a végén nevetni fognak rajtad, tegyél már valamit ellene. ó, már a potrohod is tiszta ragacs, félek, most már ideje lesz megteríteni az illő gyásznak

3.

persze jobban járnánk-e a szereposztással, ha visszatérnél, s a Nagy Kártyavető szándékai szerint ezúttal a helyzet mindenkori urának helyét előzéke nyen átadnád szolgálidnak, vajon akkor a világban mérhető szenvedésmentesség csökkenne-e?, rendesebben viselkednénk-e veled, mint viselkedtél te velünk?

vagy lehetnénk inkább testvérek?, s ha így, akkor felszólalnánk-e együtt a minket ért igazságtalanságok ellen?, lemondanál-e a jóság aranypapírba csomagolt cukorkáiról, erős lennél-e ahhoz, hogy leszórd magadról a dicséretes cukorporát, hogy ne kelljen miattad folyvást a rossz pólusán szorongva üldögeálnunk?, s vajon lemondanánk-e a jóság édesen zörgő cukorkáiról, erősek lennénk-e ahhoz, hogy leszórjuk magunkról a dicséretes cukorporát, hogy ne kelljen miattunk folyvást a rossz pólusán szorongva üldögeálned?

lennél-e jó ügyvédünk, s mi a tiéd?, tudja-e bármelyikünk is, mi módon kell ezt véghezvinni?

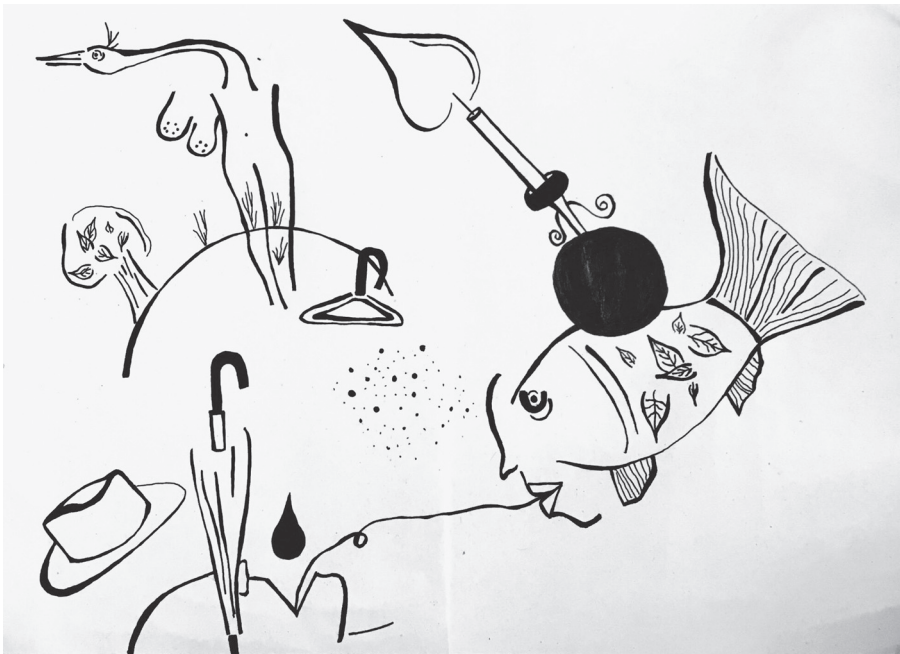
ha barátok lennénk, be tudnál-e minket avatni a titkaidba?, bizalmasaid lennénk-e vagy marakodnánk, ki ásta ki hamarabb az egyetlen érvényes igazság töredező csontjait?, ha barátnők lennénk, be tudnánk-e egymást avatni a titkainkba?, bizalmasok lennénk? marakodnánk?

vajon valós újrakezdés lenne bármelyik vagy csak mókuserék ugyanazokkal a terhekkel és tehetetlenségekkel?

mindenesetre most lehunyja... az ég, dunna alatt... a rét, aludj el szépen, lábára... fejét, alszik a bogár, a darázs, velealszik a..., aludj el..., a villamos..., szendereg a, távolságot, üveggolyót, tűzoltó, katona, vadakat terelő, látod?, elalszol

lehunyja sokszeméta, kék szeméta

s akkor mostantól színes tintákról álmodunk

© Weyer Lili